

Sygn. akt XXI Pa 517/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Kosicka
Sędziowie:	SO Ewa Wronka SR del. Krzysztof Kopciewski
Protokolant:	sekretarz sądowy Aneta Strynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, diety za podróże służbowe

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 23 maja 2018 roku sygn. akt VII P 1319/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od M. K. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1350,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 517/18

UZASADNIENIE

Powód M. K. (1) w pozwie z dnia 27 sierpnia 2014 (data prezentaty), (k. 2) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 24.619 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od dnia 3 stycznia 2011 r. do dnia 21 października 2013 r. oraz z tytułu delegacji wraz z odsetkami ustawowymi od kwot wyliczonych za poszczególne miesiące pracy. Powód wniósł też o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 10 września 2014 r. (data prezentaty), (k. 18) powód sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 17,288 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i kwoty 7.331 zł brutto tytułem rozliczenia delegacji służbowych.

W piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2016 r. (data prezentaty), (k. 136-143) powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 13.984 tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, 3.173,04 zł tytułem odsetek niezapłaconych z tytułu niewypłacenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych liczonych od dnia 10 października 2011 r. do dnia wniesienia powództwa oddzielnie za każdy miesiąc. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kwoty 11.922,00 zł tytułem wynagrodzenia za delegacje i podróże służbowe.

Pismem procesowym z dnia 31 sierpnia 2017 r. (data prezentaty), (k. 479-480) powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 30.607,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z odsetkami w wielkości ustawowej liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kwoty 11.922,00 zł tytułem wynagrodzenia za delegacje i podróże służbowe.

Pismem procesowym z dnia 25 kwietnia 2018 r. (data prezentaty), (k. 541-544) powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 30.347,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych poczynając od 1 stycznia 2011 r. do 31 października 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot za poszczególne miesiące pracy powoda. Powód podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 11.922,00 zł tytułem wynagrodzenia za delegacje i podróże służbowe.

W odpowiedzi na pozew z 20 października 2014 r. (data prezentaty), (k. 22-34) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia w odniesieniu do roszczenia o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 3 stycznia 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2018 roku Sąd rejonowy dla m. st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda M. K. (1) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od sierpnia 2011 r. do października 2013 r. następujące kwoty:

1. 528 zł (pięćset dwadzieścia osiem złotych) za miesiąc sierpień 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
2. 768 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) za miesiąc wrzesień 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
3. 992 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) za miesiąc październik 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
4. 384 zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote) za miesiąc listopad 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
5. 248 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych) za miesiąc grudzień 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
6. 248 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych) za miesiąc styczeń 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
7. 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) za miesiąc marzec 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
8. 472 zł (czterysta siedemdziesiąt dwa złote) za miesiąc kwiecień 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
9. 304 zł (trzysta cztery złote) za miesiąc maj 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;

10. 496 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych) za miesiąc czerwiec 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
11. 328 zł (trzysta dwadzieścia osiem złotych) za miesiąc lipiec 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
12. 264 zł (dwieście sześćdziesiąt cztery złote) za miesiąc sierpień 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty;
13. 528 zł (pięćset dwadzieścia osiem złotych) za miesiąc wrzesień 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty;
14. 304 zł (trzysta cztery złote) za miesiąc październik 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
15. 696 zł (sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) za miesiąc listopad 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
16. 248 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych) za miesiąc grudzień 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
17. 560 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) za miesiąc styczeń 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
18. 936 zł (dziewięćset trzydzieści sześć złotych) za miesiąc luty 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
19. 768 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) za miesiąc marzec 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
20. 376 zł (trzysta siedemdziesiąt sześć złotych) za miesiąc kwiecień 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
21. 1 056 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt sześć złotych) za miesiąc maj 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
22. 496 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych) za miesiąc czerwiec 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
23. 704 zł (siedemset cztery złote) za miesiąc lipiec 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
24. 648 zł (sześćset czterdzieści osiem złotych) za miesiąc sierpień 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty;
25. 768 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) za miesiąc wrzesień 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
26. 640 zł (sześćset czterdzieści złotych) za miesiąc październik 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo, nakazał pobrać od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 724 zł (siedemset dwadzieścia cztery złote) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu w zakresie uwzględnionego

powództwa, zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania zastępstwa procesowego zaś wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3 402,47 zł (trzy tysiące czterysta dwa złote czterdzieści siedem groszy).

USTALENIA STANU FAKTYCZNEGO

Powód M. K. (1) był zatrudniony w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 15 listopada 2004r. na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Nawiązany między stronami stosunek pracy ustał 5 sierpnia 2014 r. na skutek jego rozwiązania na podst. art. 53 § 1 pkt 1 b k.p. (umowy o pracę, świadectwo pracy - akta osobowe)

Powód w latach 2011 – 2013 pracował w charakterze kierowcy na różnych budowach prowadzonych przez pozwanego w Z., R., przy budowie Mostu P.. Wszystkie pojazdy, którymi kierował powód wykonując pracę na rzecz pozwanego miały zainstalowane elektroniczne tachografy. (zeznania świadka A. P. k. 86, zeznania powoda k. 337-338, zapis audio-video k. 349) .

Powód samodzielnie ewidencjonował swoją pracę na podstawie kalendarza, natomiast dane z kalendarza powód sporządzał na podstawie kart na zakończenie pracy. (zeznania powoda k. 337-338, zapis audio-video k. 349). (kopie notatników k. 144-297, zeznania powoda k. 337-338, zapis audio-video k. 349).

Powód wykonywał swoje obowiązki zawodowe ponad 8 godzin dziennie z uwagi na ilość nałożonych na niego obowiązków. Powód pracował po 5-6 dni w tygodniu (przeważnie co drugą sobotę). M. K. (1) pracował 10-12 godzin dziennie w zależności od potrzeb pracodawcy, w okresie letnim 12-14 godzin. (zeznania świadka A. P. k. 86, zeznania świadka D. K. k. 123-124, zapis audio-video k. 125).

Pozwany pracodawca nie wypłacał powodowi za w/w pracę w godzinach nadliczbowych wynagrodzenia, jak też nie rekompensował pracy w godzinach nadliczbowych czasem wolnym (zeznania powoda k. 337-338, zapis audio-video k. 349, zeznania świadka D. K. k. 123-125, zapis audio-video k. 127)

Ilość pracy powoda wynikała z tego, że cała budowa jaką wykonywała pozwana spółka, była prowadzona w czasie wykraczającym poza podstawowy wymiar czasu pracy obowiązujący powoda (zeznania świadka A. P. k. 86, zeznania świadka D. K. k. 123-125, zapis audio-video k. 127, zeznania powoda k. 337-338, zapis audio-video k. 340).

W roku 2011 powód pracował w godzinach nadliczbowych przez 529 godzin i 50 minut. W roku 2012 r. powód przepracował 448 godzin i 50 minut nadliczbowych. M. K. (1) w roku 2013 r. pracował w godzinach nadliczbowych przez 655 godzin i 38 minut. (tachografy, opinia biegłego z zakresu tachografów k. 342-415, wariant C opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rachunkowości k. 523-529,

Wynagrodzenie jakie należy się powodowi w związku z wykonywaniem pracy w godzinach nadliczbowych w roku 2011 to 8,760 zł, w roku 2012 to 7.531,80 zł zaś w roku 2013 to 13.960 zł (a więc kwota jak w wariantcie C opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rachunkowości na karcie 529).

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wynosiło 3.402,47 zł brutto.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań słuchanych świadków A. P. (k. 86), D. K. (k. 123-125, zapis audio-video k. 127) jak i zeznań powoda M. K. (1) (k. 337-338 , zapis audio-video k. 340), które są – w warstwie istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy – pozbawione sprzeczności i układają się w spójną całość. Nadto, Sąd oparł się na wymienionych wyżej dokumentach, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności.

Opinia biegłego z zakresu rachunkowości T. O. (k. 443-472) jak też opinia uzupełniająca wspomnianego biegłego (k. 524-529) tak, jak każdy inny dowód, podlega ocenie Sądu orzekającego tak co do jej zupełności i zgodności z wymaganiami formalnymi, jak i co do jej mocy przekonywującej. Jeżeli z tych punktów widzenia nie nasunie ona

Sądowi orzekającemu zastrzeżeń, to oczywiście może ona stanowić uzasadnioną podstawę dla dokonania ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy, w tym bowiem właśnie celu Sąd zasięga opinii biegłego.

Opinia biegłego z zakresu rachunkowości w niniejszej sprawie jest jasna i w rzetelny sposób odpowiada na pytania Sądu, stąd też Sąd dał jej wiarę i oparł m. in. na niej ustalenia faktyczne. Biegły wykonał na zlecenie Sądu opinię w kilku wersjach – Sąd oparł się na wariantcie C opinii biegłej z zakresu rachunkowości, odpowiadającej wyżej ustalonymu stanowi faktycznemu, a więc iż czas pracy powoda wynika z zapisów tachografu, przy czym w wypadku gdy brak jest zapisów z kart tachografu z założeniem, że powód pracował w godzinach wynikających z kopia kalendarza załączonej do pisma z 24 lutego 2016 r. a w braku również tych zapisów w godzinach wynikających z ewidencji czasu pracy złożonej wraz z odpowiedzią na pozew.

Co do ewidencji czasu pracy złożonej przez pozwaną (k. 39, 42, 45, 47, 50, 53) to nie może ona być uznana za rzetelną – fakt świadczenia przez powoda pracy w godzinach nadliczbowych i to w znacznym wymiarze został potwierdzony przez przesłuchanych świadków i z zapisów tachografu, a ewidencja czasu pracy zupełnie tego nie odzwierciedla.

Sąd uznał również za wiarygodną i pomocną dla ustalenia stanu faktycznego opinię biegłego ds. badania tachografów (k. 342-415), która została dopuszczona na okoliczność ustalenia ilości czasu pracy powoda w okresie od stycznia 2011 r. do października 2013 r. jaki wynika z zapisów na kartach tachografów, złożonych przez powoda.

ROZWAŻANIA SĄDU

Zgodnie z art. 322. k.p.c. „Jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy”.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5.06.2007r. (sygn. I PK 61/07, LEX nr 317787) sprawa o wynagrodzenie za pracę jest sprawą o dochód; dochód przysługujący pracownikowi w postaci zapłaty za świadczoną na rzecz pracodawcy pracę w ramach stosunku pracy, a jeśli tak, to brak możliwości ścisłego udowodnienia wysokości żądania lub nadmiernej trudności w udowodnieniu tejże wysokości, uprawnia i zarazem zobowiązuje Sąd do zasądzenia odpowiedniej sumy według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 151 § 1 k.p. praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Natomiast zgodnie z art. 151 k.p.: § 1: Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

1) 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a) w nocy,

b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;

2) 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

§ 2. Dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1.

Polecenie wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych może być wydane w dowolny sposób, także dorozumiany, wówczas gdy chodzi o pracę wykonywaną w istocie z inicjatywy pracownika, ale za wiedzą pracodawcy. W wyroku z dnia 14 maja 1998 r., I PKN 122/98 (OSNAPiUS 1999, nr 10, poz. 343) Sąd Najwyższy stwierdził, że polecenie pracy w godzinach nadliczbowych nie wymaga szczególnej formy. Brak sprzeciwu przełożonego na wykonywanie w jego obecności przez pracownika jego obowiązków może być zakwalifikowany jako polecenie świadczenia pracy w godzinach nadliczbowych. Podobnie przyjęto w wyroku z dnia 26 maja 2000 r., I PKN 667/99 (OSNAPiUS 2001, nr 22, poz. 662), według którego warunkiem przyjęcia dorozumianej zgody pracodawcy na pracę w godzinach nadliczbowych jest świadomość pracodawcy, że pracownik wykonuje taką pracę.

Niewątpliwie w realiach niniejszej sprawy powód M. K. (1) świadczył regularnie na rzecz pracodawcy pracę w godzinach nadliczbowych, co niewątpliwie wynikało z potrzeb pracodawcy, albowiem cała budowa prowadzona przez pozwanego była prowadzona od 10 do 12 godzin dziennie a w okresie letnim nawet 14 godzin dziennie.

Z materiału dowodowego w tym opinii biegłego z zakresu rachunkowości i opinii uzupełniającej tego biegłego (wariant C opinii) wynika, że powód w roku 2011 pracował przez 529 godzin i 50 minut w godzinach nadliczbowych, w roku 2012 r. 448 godzin i 50 minut nadliczbowych, zaś w roku 2013 r. pracował w godzinach nadliczbowych przez 655 godzin i 38 minut.

Konsekwencją powyższej konstatacji powinno być przyznanie powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, również obliczonego w opinii biegłego z zakresu rachunkowości, które to wynagrodzenie nie zostało wypłacone powodowi przez pozwanego.

W tym miejscu wskazać jednak należy, iż pozwany, już w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia w odniesieniu do roszczenia o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 3 stycznia 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. i podnosił również zarzuty przedawnienia co do zgłaszanych przez powoda w toku postępowania rozszerzeń roszczenia o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Stosownie do treści art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Powód w realiach niniejszej sprawy wystąpił z pozwem w dniu 27 sierpnia 2014 r. wnosząc o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 3 stycznia 2011 r. do dnia 21 października 2013 r., a zatem wskazać należy, że zarzut przedawnienia był skuteczny w zakresie roszczeń powoda o pracę w godzinach nadliczbowych za okres od stycznia 2011 r. do lipca 2011 r., jak również w zakresie roszczeń powoda o pracę w godzinach nadliczbowych za pozostałe miesiące pracy powoda u pozwanego pracodawcy, w zakresie w jakim roszczenie powoda zostało rozszerzone w stosunku do roszczenia określonego w pozwie, tak więc w powyżej określonym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, w zakresie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 21 października 2013 Sąd na podstawie art. art. 151 (1) k.p. a także 481 § 1 i art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zasądził na rzecz powoda, określone w pozwie kwoty, które wynikały z nieprzedawnionych roszczeń, a zarazem nie przekraczały kwot należnego wynagrodzenia powoda za pracę w godzinach nadliczbowych ustalonych przez biegłego w zakresie rachunkowości. Kwoty te Sąd zasądził wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 następnego miesiąca po miesiącu, którego dotyczyło roszczenie.

Powód w toku procesu wystąpił również z żądaniem o zasądzenie od pozwanego kwoty 11.922,00 zł tytułem wynagrodzenia za delegacje i podróże służbowe.

Art. 77⁵ § 1 k.p. stanowi, iż pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Odnosząc powyższy przepis kodeksu pracy do roszczeń powoda wskazać należy, iż miejsce wykonywania pracy powoda dla pozwanego pracodawcy zostało określone jako teren bazy, budowli wykonywanych przez pozwaną spółkę, a zatem powód nie świadczył pracy poza miejscem pracy określonym w umowie o pracę, a ponadto wskazać należy, iż powód nie wykazał w jakich dniach i w jakim celu odbywał podróże służbowe a także, ile trwały.

Z tych względów powództwo w zakresie roszczenia o wynagrodzenie i delegacje służbowe podlegało oddaleniu.

Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego, na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 724 zł tytułem opłaty od pozwu, która odpowiada 5% kwoty zasądzonej na rzecz powoda, bowiem powód był zwolniony od uiszczenia tejże opłaty.

Sąd na podst. art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty postępowania, albowiem powództwo zostało uwzględnione jedynie w części.

Będąc do tego zobligowanym treścią art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.402,47 zł, stanowiącej kwotę jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda w całości.

Działając w oparciu o art. 368 § 1 pkt. 2 K.p.c. skarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów, która w ocenie skarżącego mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 233 §1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie w postaci ustalenia faktów, które wynikają z dowodów którym Sąd dał wiarę, a tj. opinii biegłej T. O. (k. 443-472) oraz opinii uzupełniającej tej biegłej (k. 524-529) oraz dowodu z zeznań świadków A. P. (k. 86), D. K. (k. 123-125, zapis audio-video k. 127), z przesłuchania powoda (k. 337-338, zapis audio-video k. 340), polegający na:

a) błędnym wyliczeniu przysługującego powodowi wynagrodzenia jakie Sąd uznał za należne mu według wariantu C opinii biegłej T. O., gdy prawidłowa subsumpcja materiału dowodowego nakazywała Sądowi I instancji zasądzić na rzecz powoda następujące kwoty:

- 820,00 zł a nie 528,00 zł - za miesiąc sierpień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2011 roku do dnia zapłaty,

- 1.436,00 zł a nie 768,00 zł - za miesiąc wrzesień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2011 roku do dnia zapłaty,

- 1.372,00 zł a nie 992,00 zł - za miesiąc październik 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,

- 484,00 zł a 384,00 zł - za miesiąc listopad 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,

- 400,00 zł a nie 248,00 zł - za miesiąc grudzień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 400,00 zł a nie 248,00 zł - za miesiąc styczeń 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.212,00 zł a nie 720,00 zł - za miesiąc marzec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 776,00 zł a nie 472,00 zł - za miesiąc kwiecień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty,
- 520,00 zł a nie 304,00 zł - za miesiąc maj 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
- 532,00 zł a nie 496,00 zł - za miesiąc czerwiec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,
- 568,00 zł a nie 328,00 zł - za miesiąc lipiec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 520,00 zł a nie 264,00 zł - za miesiąc sierpień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty,
- 715,80 zł a nie 528,00 zł - za miesiąc wrzesień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty,
- 496,00 zł a nie 304,00 zł - za miesiąc październik 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,
- 1.464,00 zł a nie 696,00 zł - za miesiąc listopad 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 424,00 zł a nie 248,00 zł - za miesiąc grudzień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 992,00 zł a nie 560,00 zł - za miesiąc styczeń 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- 2.072,00 zł a nie 936,00 zł - za miesiąc luty 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty,
- 1.680,00 zł a nie 768,00 zł - za miesiąc marzec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 564,00 zł a nie 376,00 zł - za miesiąc kwiecień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
- 2.020,00 zł a nie 1.056,00 zł - za miesiąc maj 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,
- 848,00 zł a nie 496,00 zł - za miesiąc czerwiec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,
- 1.488,00 zł a nie 704,00 zł - za miesiąc lipiec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 1.640,00 zł a nie 648,00 zł - za miesiąc sierpień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2013 roku do dnia zapłaty,
- 1.520,00 zł a nie 768,00 zł - za miesiąc wrzesień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2013 roku do dnia zapłaty,

- 1.136,00 zł a nie 640,00 zł - za miesiąc październik 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,

wiarygodności kart wynagrodzeń i kopii wyciągów, a nie ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie dowodów z zeznań powoda, świadków i kart drogowych podczas, gdy prawidłowa subsumpcja materiału dowodowego nakazywała ustalić, że powód nie otrzymał od pozwanej spółki należnego mu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i płaca ta nie został mu faktycznie wypłacona,

2. art. 233 §1 i 2 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. dokumentów powoda dołączonych do pisma procesowego z dnia 24 lutego 2016 roku w postaci zestawienia wyjazdów służbowych wraz z dokumentami zatytułowanymi „rozliczenie wyjazdu służbowego”, dotyczących rozliczenia wyjazdów służbowych do S., L., Z., R. oraz zeznań świadków A. P. (k. 86), D. K. (k. 123-125, zapis audio~video k. 127) i przesłuchania powoda (k. 337-338, zapis audio~video k. 340), z których jednoznacznie wynika, że powód odbył podróże służbowe do w/w miast we wskazanych w zestawieniu terminach i że pozwana, która winna posiadać dokumentację dotyczącą delegowania powoda do pracy starała się przerzucić ten obowiązek na stronę powodową i w konsekwencji nie zapłaciła należności na pokrycie kosztów związanych z podróżami służbowymi zgodnie z zestawieniem do kwot:

- 2.185,00 zł - dieta za pobyt służbowy w S., w okresie od 07 stycznia do 12 kwietnia 2013 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 1.928,00 zł - dieta wraz z dojazdem za pobyt służbowy w L., w okresie od 27 maja do 08 lipca 2013 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 1.792,00 zł - dieta wraz z dojazdem za pobyt służbowy w Z., w okresie od 29 kwietnia do 27 maja 2013 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 1.527,00 zł - dieta wraz z dojazdem za pobyt służbowy w Z., w okresie od 12 listopada do 07 grudnia 2012 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 1.522,00 zł - dieta wraz z dojazdem za pobyt służbowy w R., w okresie od 20 lipca do 17 sierpnia 2013 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 2.807,00 zł - dieta wraz z dojazdem za pobyt służbowy w L., w okresie od 02 września do 21 października 2013 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,
- 161,00 zł - dieta za pobyt służbowy w S., w okresie od 07 sierpnia do 14 sierpnia 2012 roku wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

3. naruszenie art. 100 w z w. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez zniesienie wzajemnie kosztów postępowania, albowiem powództwo zostało uwzględnione jedynie w części, kiedy Sąd I instancji winien zasądzić na rzecz powoda koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa adwokackiego od strony pozwanej w pełnej wysokości według norm przepisanych, albowiem przyjmując za zasadne i udowodnione okoliczności faktyczne podniesione w zarzutach z pkt. 1 i 2 powyżej, wyliczenie należnego powodowi wynagrodzenia było utrudnione i konieczna była pomoc biegłego sądowego w jego wyliczeniu, co też Sąd I instancji dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku:

Wskazując na powyższe podstawy apelacji pełnomocnik powoda w oparciu o art. 368 § 1 pkt. 5 K.p.c. w zw. z art. 386 § 1 i 4 k.p.c. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej spółki na rzecz powoda M. K. (1):

a) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od sierpnia 2011 roku do października 2013 roku następujące kwoty:

- 820,00 zł- za miesiąc sierpień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2011 roku do dnia zapłaty,
- 1.436,00 zł - za miesiąc wrzesień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2011 roku do dnia zapłaty,
- 1.372,00 zł-za miesiąc październik 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,
- 484,00 zł - za miesiąc listopad 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,
- 400,00 zł - za miesiąc grudzień 2011 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 400,00 zł - za miesiąc styczeń 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,
- 1.212,00 zł- za miesiąc marzec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 776,00 zł - za miesiąc kwiecień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty,
- 520,00 zł - za miesiąc maj 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
- 532,00 zł - za miesiąc czerwiec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,
- 568,00 zł - za miesiąc lipiec 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 520,00 zł - za miesiąc sierpień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty,
- 715,80 zł - za miesiąc wrzesień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty,
- 496,00 zł - za miesiąc październik 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,
- 1.464,00 zł - za miesiąc listopad 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 424,00 zł - za miesiąc grudzień 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 992,00 zł - za miesiąc styczeń 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- 2.072,00 zł- za miesiąc luty 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty,"?

•1.680,00 zł - za miesiąc marzec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

•564,00 zł - za miesiąc kwiecień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

•2.020,00 zł - za miesiąc maj 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

•848,00 zł - za miesiąc czerwiec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

•1.488,00 zł - za miesiąc lipiec 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,

•1.640,00 zł- za miesiąc sierpień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2013 roku do dnia zapłaty,

•1.520,00 zł - za miesiąc wrzesień 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2013 roku do dnia zapłaty,

•1.136,00 zł- za miesiąc październik 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,

b) tytułem zapłaty za należności na pokrycie kosztów związanych z podróżami służbowymi następujące kwoty:

•2.185,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•1.928,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•1.792,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•1.527,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•1.522,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•2.807,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty,

•161,00 zł wraz z odsetkami w wielkości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia powództwa do dnia zapłaty.

c) zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w procesie.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Po przeprowadzeniu wnikliwej analizy motywów jakimi kierował się Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżony wyrok, ocenił również prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, trafność subsumcji stanu faktycznego do zastosowanych przepisów prawa jak również prawidłowość przedstawionych rozważań, zarówno w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, oceny zebranych w sprawie dowodów jak również w zakresie zastosowanych przepisów prawa i ich wykładni.

Ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego są prawidłowe i wszechstronne, a Sąd Okręgowy przyjmuje je jako podstawę także własnego rozstrzygnięcia. Odnosząc się do zarzutów strony skarżącej zawartych w apelacji Sąd Okręgowy uznał, że stanowią one w istocie swobodną polemikę z co do zasady niewadliwymi ustaleniami i oceną dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Należy wskazać, iż de facto, apelacja podważa podniesiony w toku postępowania przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia co do rozszerzonego pismem procesowym z dnia 29 sierpnia 2017 roku powództwa i ostatecznie precyzowanego w zakresie poszczególnych miesięcy i kwot – z dnia 05 października 2017 roku powództwa w kształcie, w jakim strona powodowa zaakceptowała opinię biegłej T. O. w wariantcie C. W piśmie procesowym z dnia 23 października 2017 roku pełnomocnik pozwanego podniósł bowiem zarzut przedawnienia rozszerzonego powództwa. Pamiętając, iż okres dochodzonego świadczenia to styczeń 2011 – październik 2013, zaś pozew został wniesiony w dniu 27 sierpnia 2014 roku.

Zgodnie z art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Rozważenia wymagała, zatem okoliczność, czy wniesienie pozwu przerwało bieg przedawnienia roszczeń, których się powód domagał.

Wskazać należy, iż jak stanowi art. 295 § 1 i 2 k.p. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygnięcia sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia,
- 2) przez uznanie roszczenia.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jeżeli przerwa biegu przedawnienia nastąpiła wskutek jednej z przyczyn przewidzianych w § 1 pkt 1, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie wszczęte w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, nie zostanie zakończone.

Przerwanie biegu przedawnienia następuje przez wytoczenie powództwa spełniającego wymagania przewidziane w art. 187 § 1 k.p.c. Na powództwo składa się, zatem nie tylko dokładnie określone żądanie (np. o świadczenie pieniężne, w szczególności o zapłatę określonej kwoty), ale także określenie strony pozwanej (w tym przypadku pracodawcy), przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie (np. z jakich przyczyn faktycznych powód domaga się zapłaty tej kwoty). Każdego rodzaju żądanie będące przedmiotem powództwa musi mieć uzasadnienie w przytoczonych przez powoda okolicznościach faktycznych. Bez ich przytoczenia i udowodnienia nie jest możliwe uwzględnienie przez sąd żądania, z którym występuje powód. Roszczenie, o którym ma orzec sąd, składa się zatem nie tylko z samego żądania (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), ale także z jego podstawy faktycznej (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.). Inaczej mówiąc, tylko dokładnie określone żądanie wraz z uzasadniającymi je okolicznościami faktycznymi oraz wskazanie podmiotu właściwego do kierowania ku niemu żądania określa granice rozpatrywania sprawy przez sąd.

W okolicznościach sprawy powód już w pozwie w sposób precyzyjny określił wysokość swojego żądania, jego zakres czasowy oraz odniósł się w formie tabelarycznej do konkretnych miesięcy wyliczając precyzyjnie ilość godzin pracy, za które nie otrzymał – jego zdaniem – wynagrodzenia oraz określając poszczególne wyjazdy, za jakie domagał się należności. Po złożeniu odpowiedzi na pozew przez pracodawcę, gdzie przedstawił on ewidencję czasu pracy i jej rozliczenia, powód załączył pierwotny materiał dowodowy w postaci trzech kalendarzy kieszonkowych, gdzie

zapisywał precyzyjnie ilość przepracowanych godzin zgodnie z kartą kierowcy i przedstawił swoje wyliczenia. Po udzieleniu pełnomocnictwa swojemu pełnomocnikowi, ostatecznie określił on pozew w kształcenie opisanym w piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2016 roku.

Przerwanie biegu przedawnienia następuje przez wytoczenie powództwa spełniającego wymagania przewidziane w art. 187 § 1 k.p.c. Na powództwo składa się zatem nie tylko dokładnie określone żądanie (np. o świadczenie pieniężne, w szczególności o zapłatę określonej kwoty), ale także przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie (np. z jakich przyczyn faktycznych powód domaga się zapłaty tej kwoty). Każdego rodzaju żądanie będące przedmiotem powództwa musi mieć uzasadnienie w przytoczonych przez powoda okolicznościach faktycznych. Bez ich przytoczenia i udowodnienia nie jest możliwe uwzględnienie przez sąd żądania, z którym występuje powód.

Pozew, w którym powód nie wystąpił z całym przysługującym mu w stosunku do pozwanego żądaniem (pozew zawierający świadome lub nieświadome ograniczenie żądania), nie przerywa biegu przedawnienia co do tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która pozostała poza żądaniem tego pozwu. Ryzyko związane z dochodzeniem jedynie części przysługującego powodowi roszczenia obciąża jego samego. Decydując się na dochodzenie roszczenia jedynie w części, wierzyciel musi pamiętać o tym, że wytoczenie powództwa przerywa bieg terminu przedawnienia jedynie w stosunku do tej części wierzytelności, której dochodzi pozewem. W stosunku do pozostałej części roszczenia może ulec przedawnieniu, jeżeli zostanie ona zgłoszona dopiero w toku postępowania.

Przerwanie biegu przedawnienia następuje tylko w granicach żądania będącego przedmiotem procesu; przerwaniu ulega bieg przedawnienia roszczenia objętego żądaniem i w takim rozmiarze, jaki został zgłoszony w żądaniu.

Podobny pogląd wyrażono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada

2010 r. (I PK 79/10, LEX nr 725007). Stwierdzono w nim, że pozew, w którym powód (świadomie lub nieświadomie) nie wystąpił z całym przysługującym mu w stosunku do pozwanego żądaniem, nie przerywa biegu przedawnienia co do tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która pozostała poza żądaniem tego pozwu.

Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r. (II PK 175/11, LEX nr 1164729) zauważono, że przerwanie biegu przedawnienia z art. 295 § 1 k.p. dotyczy tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która została zgłoszona w pozwie lub w wezwaniu do próby ugodowej. W związku z powyższym, rozstrzygnięcie o przerwaniu biegu przedawnienia jest uzależnione od ustalenia podstawy faktycznej roszczeń z pozwu i próby ugodowej.

W okolicznościach sprawy rozszerzenie powództwa nastąpiło już po upływie 3 – letniego okresu przedawnienia z art. 291 § 1 k.p. Wnosząc precyzyjnie określony co do kształtu finansowego oraz wyliczeń godzinowych i delegacji pozew powód przerwał jedynie bieg przedawnienia w zakresie kwoty, jakiej domagał się pierwotnie. Pozostała część jego żądania przedawniła się najpóźniej w październiku 2016 roku. Istotny jest przy tym fakt, iż powód dysponował precyzyjną wiedzą umożliwiającą określenie wysokości żądania. W sprawie nie mamy do czynienia z sytuacją, gdzie z uwagi na naruszenia obowiązków dotyczących prowadzenia ewidencji czasu pracy, pracownik wnosząc pozew do sądu, jedynie w sposób szacunkowy może określić swoje żądanie, nie mając możliwości doniesienia się do wiarygodnych dowodów pochodzących od pozwanego.

Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 roku (III PK 96/15) możliwość oceny zarzutu przedawnienia w świetle art. 8 k.p. zachodzi w razie istnienia wywołanych i obarczających stronę pozwaną trudności w wyliczeniu wysokości zgłoszonego przez pracownika roszczenia o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe za wskazane w pozwie i nieprzedawnione okresy, jeśli trudności te były spowodowane nierzetelnym prowadzeniem przez pracodawcę ewidencji czasu pracy w sposób zmierzający do oczywistego obejścia ochronnych przepisów o czasie pracy i wynagrodzeniu za pracę wykonaną w godzinach nadliczbowych, tak że wysokość spornego wynagrodzenia można było precyzyjnie ustalić dopiero w opinii biegłego sądowego. Dlatego nieprecyzyjne i wedle samej strony powodowej nieświadomione ograniczenie wysokości roszczenia o wynagrodzenie za przepracowane godziny nadliczbowe, do którego doszło wskutek okoliczności i przyczyn obarczających pracodawcę, może być - w odniesieniu do zarzutu

przedawnienia części tych roszczeń - ocenione jako nadużycie przez stronę pozwaną prawa do powołania zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2010 r., I PK 39/10, LEX nr 630170).

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach sprawy, z uwagi na zapobiegliwość pracownika, który sam ewidencjonował swój czas pracy, zarzut taki nie mógł odnieść pożądanego skutku.

Stąd też, Sąd pierwszej instancji uwzględniając co do zasady powództwo (które nie zostało zakwestionowane przez pracodawcę) zasądził jedynie kwoty w wymiarze nie przedawnionym, oddalając powództwo w pozostałym zakresie w oparciu o przepis art. 291 § 1 k.p.

Odnosząc się natomiast do kwestii odmowy uwzględnienia należności z tytułu delegacji służbowych, wskazać należy

Warto wskazać, iż zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 roku, (II PZP 11/08) kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze jako miejsce świadczenia pracy nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p. W uzasadnieniu powyższego judykatu wskazano, iż przepis art. 77⁵ § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Tylko zatem wykonywanie zadania służbowego pozwala na stosowanie normy prawnej zawartej w omawianym przepisie. Przepis ten odnosi się jedynie do zadania rozumianego jako zdarzenie incydentalne w stosunku do pracy umówionej i wykonywanej zwykle w ramach stosunku pracy.

Tymczasem powód w ramach stosunku pracy wykonywał prace kierowcy – mechanika, zaś jego miejscem (terenem) pracy był teren bazy i budow realizowanych przez pracodawcę. Z istoty zawodu kierowcy wynika permanentne przemieszczanie się pomiędzy wskazanymi przez pracodawcę miejscami. Jak wynika z literalnego brzmienia umów o pracę powoda, takie założenie przyświecało pozwanemu przy nawiązywaniu zatrudnienia. Podnieść należy, iż sposób określenia miejsca pracy musi być powiązany z rodzajem pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2001 r., I PKN 350/00).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy powstaje pytanie, czy swoboda w ustalaniu miejsca świadczenia pracy zezwala na takie ukształtowanie miejsca świadczenia pracy, by obejmowało ono pewien obszar geograficzny, a nie stały punkt, czy stałe punkty. Odpowiedź jest jednoznaczna. Takie ukształtowanie miejsca świadczenia pracy jest możliwe, bowiem żaden przepis nie wyklucza takiego postanowienia umowy. Wypada też zasignalizować, iż interpretacja przeciwna - zgodnie z którą nie byłoby możliwości określenia miejsca świadczenia pracy na zasadzie określenia obszaru, na którym wykonuje swą pracę pracownik mobilny - prowadziłaby do sytuacji, w której pracownicy mobilni nie mieliby w ogóle oznaczonego miejsca pracy, co dyskryminowałoby tę grupę pracujących. Zarówno powód jak również świadkowie sygnalizowali wyjazdy na budowy realizowane przez pracodawcę (L., Z., W. – trasa Mostu P., R., S. itp., zeznania A. P., D. K.). Nie zasługuje jednak na uwzględnienie stanowisko skarżącego, iż z zeznań tych wynika, iż były to podróże służbowe, za które pracownikowi należne miało być wynagrodzenia, albowiem żaden z nich tak jednoznacznej tezy nie sformułował. Nie wynika to również z własnoręcznie sporządzonych zestawień „wyjazdów służbowych” dołączonych do pozwu albowiem dokumenty te stworzył powód na potrzeby postępowania. On również kreował ich treść i nazwę.

Tym samym uznać należy, iż wyjazdy powoda były realizacją jego zwykłych obowiązków i nie miały charakteru wyjazdów służbowych, za które winno mu przysługiwać wynagrodzenie. Słusznie zatem, aczkolwiek niezbyt obszernie, ocenił to Sąd Rejonowy oddalając powództwo w w tym zakresie wobec nie zaistnienia przesłanek z art. 77⁵ k.p.

Uznając, iż powód wygrał proces w zakresie żądania wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych co do zasady (pierwotnie domagał się kwoty 13.984,00 zł zaś ostatecznie 30.607,80 zł, sąd uwzględnił pozew jedynie w zakresie nie przedawnionym), zaś w kwestii należności z tytułu delegacji przegrał w całości (kwota nie zmieniona w całym

postępowaniu 11.922,00 zł) zastosowanie zasady wzajemnego zniesienia (art. 100 k.p.c.) było wręcz korzystne dla powoda i z uwagi na kierunek apelacji brak w chwili obecnej podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił w całości, o czym orzeczono jak w pkt.1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. zaś o wysokości kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o treść § 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) – pkt. 2 wyroku.

Ewa Wronka Małgorzata Kosicka Krzysztof Kopciewski